

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันจันทร์ 28 เดือนสิงหาคม พ.ศ.2569 หน้า 1,8 มูลค่าข่าว 635,148.-

วิกฤติความสูญเสียของ “คนเดินเท้าไทย” ยังคงเป็นประเด็นระดับชาติที่ไร้การกำกับ โดยข้อมูลวิจัยจากทีดีอาร์ไอ (TDRI) สะท้อนชัดเจนว่า “ไทยมีคนเดินถนนเสียชีวิตเฉลี่ยถึง 845 รายต่อปี” ซึ่งนอกจากจะก่อให้เกิดความสูญเสียแล้ว ปัญหานี้ยัง “แตกยอด” ไปกระทบกับหลาย ๆ มิติด้วย ทั้งปัญหาสภาพทางถนน หรือแม้แต่สะท้อนถึงความล้มเหลวเชิงระบบ... เกี่ยวกับ “อันตรายคนเดินเท้า” นั้น ก่อนหน้านี้ “ทีมสูกิปเดลินิวส์” มีการสะท้อนต่อชุดข้อมูลจากรายงานวิจัยทีดีอาร์ไอ (TDRI) เกี่ยวกับ “บทบาทการออกแบบและการบำรุงรักษาทางข้ามถนนต่อความปลอดภัยของคนเดินเท้า” โดย ดร.สุเมธ องกิตติกุล และคณะวิจัย ซึ่งได้มีการถอดบทเรียนเกี่ยวกับการบริหารจัดการความปลอดภัยทางถนนของไทยผ่านทฤษฎีสากล มาตราฐานต่างประเทศ สภาพจริงในประเทศไทย รวมถึงมีข้อเสนอเชิงนโยบายไปแล้ว

นั่น หากแต่เรื่องนั้น...

ยังมีมุมมองใหม่น่าสนใจเกี่ยวกับกรณีนี้ กับ “ภัยคนเดินถนนไทย” ในยุคปัจจุบัน ที่อาจจะ “ลบภาพจำ” ของสาเหตุเก่า ๆ เกี่ยวกับ “อันตรายคนเดินถนน” นั้น นอกจากปัญหาทางกายภาพถนนแล้ว อีกประเด็นที่สังคมมักจะมองว่าเป็นปัจจัยสำคัญทำให้เกิด “ภัยคนเดินถนน” อย่างเช่นในเรื่อง “การไม่มีสมาธิ” ที่สังคมส่วนใหญ่มักจะติดกับ “ภาพจำเดิม” ที่ผู้คนก้มหน้าก้มตาจ้องอยู่กับหน้าจอของสมาร์ตโฟนขณะเดินบนทางเท้า ซึ่งเชื่อกันว่า... เป็นสาเหตุใหญ่ของอุบัติเหตุบนทางเท้าที่เกิดขึ้นกับคนเดินถนน โดยพฤติกรรมนี้ได้กลายเป็นภาพจำที่สังคมเข้าใจว่า... ทำให้เกิดอันตรายของคนเดินถนนขณะเดินบนทางเท้า...

ที่มาจาก “นิสัยติดจอนไม่ลืมหูลืมตา”

จนถูกเหมารวมเป็นพฤติกรรมมีปัญหา ที่เป็นสาเหตุทำให้เกิด “ภัยคนเดินถนน”

อย่างไรก็ตาม มุมมองดังกล่าวอาจถูกเพิกเฉย และอีกครึ่งอาจจะเป็นความเข้าใจผิดจากการติดกับภาพจำเก่า ๆ ที่ยังไม่เคยมีการนำพฤติกรรมนี้มาศึกษาวิเคราะห์ เพื่อค้นหาคำตอบว่า... สรุปแล้วการก้มหน้าจ้องกับสมาร์ทโฟนขณะเดินบนทางเท้าที่เกิดขึ้นนั้น แท้จริงแล้วพฤติกรรมนี้เป็นการเสพติดหน้าจอจริงหรือไม่ หรือมีเหตุผลอื่นอีกหรือไม่ที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมนี้ ซึ่งความสงสัยเรื่องนี้ได้มีทีมนักวิจัยของ มศว ให้ความสนใจ และได้ลงมือเก็บข้อมูลในแง่มุมต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้เป็นฐานการวิเคราะห์

เพื่อค้นหาสาเหตุ และคำตอบจากเรื่องนี้

สำหรับงานวิจัยนี้ใช้ชื่อรายงานว่า... “การสื่อสารรณรงค์ความปลอดภัยในการใช้ถนน เพื่อลดการใช้โทรศัพท์ระหว่างการเดินในพื้นที่มหาวิทยาลัยเขตเมือง” จัดทำโดยทีมนักวิจัยอาจารย์วิทยานิพนธ์สื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ประกอบด้วย ผศ.ดร.รัตนวดี เศรษฐจิตร, ผศ.ดร.อาทิตย์ ทวีปสันวิวัฒน์, ดร.รัตนวงศ์ ตูละวรรณ, ดร.ปริศนา กัมพูศิริ และอนงลักษณ์ สมแพง และ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ซึ่งเพิ่งแสดงผลงานของโครงการเมื่อเร็ว ๆ นี้ พร้อมกับจัดเวทีเสวนาเพื่อหาทางออกไปสู่ความร่วมมือเพื่อถนนปลอดภัย โดยมีผู้เชี่ยวชาญชั้นแถวเปลี่ยนมุมมอง อาทิ ผศ.ชัยวัชร พรหมจิตติพงศ์ รองอธิการบดีฝ่ายแผนและยุทธศาสตร์เพื่อสังคม, รศ.ดร.ทพ.สรสัณฑ์ รัชยานนท์ รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนากายภาพ, ผศ.ดร.ประภาภรณ์ ไรจน์ศิริรัตน์ รองอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์และสื่อสาร

องค์กร และ กองกาญจน์ ทักษิทธิรัฐ ผอ.สำนักสนับสนุนการควบคุมปัจจัยเสี่ยงทางสังคม สสส.

โดยมีพื้นที่โฟกัสสำคัญเป็น “ย่านอโศก” ที่มีความชุกของ “อุบัติเหตุคนเดินถนน”

รายงานดังกล่าวของทีมนักวิจัยอาจารย์จากวิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม มศว เปิดเผยข้อมูลที่พบว่า... ผลการศึกษาพบประเด็นสำคัญน่าสนใจต่าง ๆ โดยเฉพาะการมี “ข้อค้นพบใหม่” เกี่ยวกับ พฤติกรรมที่ดึงความสนใจคนเดินเท้าออกจากสภาพ

แวดล้อมรอบตัว ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาสังคมมักจะเข้าใจผิด หรือมองว่า... การก้มหน้าจ้องหน้าจอสมาร์ทโฟนของคนเดินถนนที่พบเห็นจนเป็นเรื่องปกติเป็นเรื่องของ “พฤติกรรมติดหน้าจอ” หากแต่เมื่อทีมวิจัย มศว ลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่เป็น “ประชากร Gen Z” จำนวน 200 คน บริเวณพื้นที่ มศว ประสานมิตร ย่านอโศก กรุงเทพฯ กลับพบว่า... พฤติกรรมก้มหน้าจ้องไม่ได้เกิดจากการเสพติดเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีปัจจัยมาจาก... “จำเป็นต้องสื่อสารกับผู้อื่น”

ทำให้ต้องก้มหน้าจ้องหน้าจอสมาร์ทโฟน

นอกจากนั้นในรายงานยังเผยข้อมูลที่น่าสนใจแบ่งเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ โดยที่พบได้มากที่สุด ได้แก่ การใช้โทรศัพท์เพื่อเช็คขณะเดินบนถนนหรือทางเท้า อยู่ที่ร้อยละ 81 รองลงมาคือ ใช้สมาร์ทโฟนเพื่อเล่นดูอินสตาแกรม ร้อยละ 72 เล่นดูตีกอล์ฟ ร้อยละ 65.5 และเล่นเกมขณะเดิน บนถนนหรือทางเท้า พบสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 31 โดยผลการศึกษาที่สะท้อนออกมาที่น่าสนใจ... พฤติกรรมที่ดึงความสนใจของคนเดินเท้าออกจากสภาพแวดล้อมรอบตัว ไม่ได้เกิดจากการ

เสพคอนเทนต์เพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว แต่เกิดจาก “การสื่อสารกับผู้อื่น” ดูได้จากตัวเลขของคำตอบที่สูงถึงร้อยละ 81 ที่กลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์เพื่อแชตขณะเดิน และจากข้อค้นพบดังกล่าว สะท้อนว่า... การรณรงค์เพื่อความปลอดภัยทางถนน หรือทางเท้าไม่ควรหยุดอยู่เพียงแค่การบอกให้ “เลิกใช้โทรศัพท์” แต่ ควรออกแบบสารให้สอดคล้องกับพฤติกรรมจริง เช่น หยุดเดินก่อน แล้วค่อยตอบ เป็นต้น

เพื่อจะเป็นการเสนอทางเลือกที่ปลอดภัย

ขณะที่อีกหนึ่งแนวทางสำคัญของโครงการ ที่ทีมนักวิจัย มศว ชูนี้ได้มีการเสนอแนะไว้คือ ควรเปลี่ยนจากกลุ่มเสี่ยงให้เป็นกลุ่มสื่อ ผ่านการพัฒนาทักษะ Data Storytelling โดยเฉพาะในกลุ่มประชากร Gen Z เช่น นิสิต ให้สามารถนำข้อมูลมาสร้างสารรณรงค์และสื่อสารกับเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน เพื่อสร้างความตระหนักให้สังคม รวมถึงเป็นการ “เตือนเพื่อน เมื่อเห็นพฤติกรรมเสี่ยง” และสำหรับเป้าหมายในอนาคตระยะต่อไปนั้น อาจจะจัดทำแนวทางต่าง ๆ เพื่อสร้างถนนปลอดภัยเพิ่มเติม ในด้านต่าง ๆ อาทิ การศึกษาพฤติกรรมจริง ณ จุดเสี่ยง, การผลักดันการสื่อสารรณรงค์สู่ระดับนโยบาย และยกระดับความร่วมมือกับภาคีในพื้นที่สื่อ รวมถึงพื้นที่อื่น ๆ ต่อไปในอนาคต เพื่อร่วมกันพัฒนาสภาพแวดล้อมที่ดี

“คาดหวังให้ข้อมูลจากงานวิจัยนี้ถูกนำไปใช้ต่อยอดไปยังกลุ่มเครือข่าย โดยคาดหวังให้เกิดผลลัพธ์เชิงบวกที่ช่วยผลกระทบของปัญหาดังกล่าว รวมถึงเพื่อเป็นเครื่องมือสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยในพื้นที่เมืองร่วมกัน เพื่อสร้างวัฒนธรรมการเดินทางที่ปลอดภัยอย่างยั่งยืน” ...เป็นเป้าหมายที่ทีมนักวิจัย มศว ผู้จัดทำรายงานฉบับนี้คาดหวังไว้...

หลังจากช่วยเปิด “มุมมองใหม่ ๆ ภัยเดินถนน” ที่พฤติกรรม “เดินก้มหน้าดูจอ” นั้นพบว่า... ส่วนหนึ่งมีปัจจัยจาก “จำเป็นจะต้องตอบแชต” ไม่ใช่จากการ “เล่นเกม-ดูคลิป” แค่อำนาจเดียว.

ทีมสเกิปเดลิเวอรี่